

koli však zástavní práva, vzniklá po zahájení řízení, kteráž jsou již sama o sobě nicotná. Poněvadž tedy zástavní právo strany vymáhající platně vzniknouti nemohlo, nebyl ani ospravedlněn návrh na pokračování v exekuci prodejem věcí, zabavených vesměs po zahájení vyrovnávacího řízení.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Podle ustanovení Šu 10 vyr. ř. a jeho motivů je vyloučeno, by si jednotliví věřitelé za řízení vyrovnávacího zjednali exekučními úkony příznivější postavení. Soudcovského zástavního práva nelze vůbec v té době nabýti a je tedy, když přece byly provedeny exekuční úkony, k němu směřující, nicotným (§ 879 obč. zák.). Právo nicotné však vůbec neexistuje, není proto nutno, by mu bylo odporováno opravnými prostředky, nemůže vůbec nabýti právní moci a nemůže oživnouti (§ 12 vyr. ř. mluví jenom o právech nabytých před zahájením vyr. řízení). V ostatním stačí poukázati na důvody napadeného usnesení.

Čís. 4813.

O tom, zda výživa nezl. manželského dítěte jest slušnou či nikoliv, rozhoduje otec dle vlastního uznání. Přepychové šatstvo není mu povinen poskytnouti ani hraditi náklad, jiným na ně vynaložený (§ 1042 obč. zák.).

(Rozh. ze dne 17. března 1925, Rv I 110/25.)

Majitelka modního závodu domáhala se na žalovaném otci zaplacení za šaty, zhotovené pro jeho manželskou dceru. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z těchto

d ů v o d ů:

Lichou je výtku mýlného právního posouzení (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). Závěr odvolacího soudu, že požadavky dcery žalovaného co do jejích šatů nebyly přiměřené a v mezích slušné výživy odůvodněné, vymyká se, pokud jde o skutkové okolnosti, z nichž byl učiněn, přezkoumání dovolacího soudu. Po stránce právní jest jej pokládati za správný. Pojem slušné výživy dítěte podle Šu 139 oč. zák. jest velmi širokým a povšechným a dává proto rodičům i soudům velmi značnou volnost pro úvahy, zda výživa v tom kterém případě je slušná či nikoliv. Vždy však bude rodičům, pokud se týče otci jako hlavě rodiny, přiznávatí právo, aby podle vlastního uznání rozhodovali, zda chtějí slušnou výživu dětí — pokud jde o jejich tělesné potřeby — upravit spíše podle zásad skromnosti, či spíše ve smyslu přepychového požitkářství. Že děti na toto nemají práva, nemůže býti pochybno právě tak, jako to, že třetím osobám nepřísluší, by samolibě o rozsahu slušné výživy rozhodovaly a na otci dítek se domáhaly náhrady toho, co těmto na jejich výživu, jak ony ji měly za slušnou, bez jeho vůle — dokonce snad proti ní — nad slušnou

výživu poskytl. Posuzuje-li se věc s tohoto právního hlediska, nutno souhlasiti s názorem odvolacího soudu, že zasoba šatstva, kterou nižší soudy u Jiřiny B-ové zjistily, ani zdaleka nezůstává za mezemi vytýčenými §em 139 obč. zák. pro slušnou výživu, že šatstvo, žalobkyní dodané, nelze v tomto smyslu míti za přiměřené, nýbrž za přepychové, žalovaný proto nebyl podle zákona (§u 139 obč. zák.) povinen, je dceři pořídit, a tudíž není ani podle §u 1042 obč. zák. povinen, žalobkyni na ně vynaložený náklad hraditi. Stejně správně posoudil odvolací soud příkaz žalovaného daný žalobkyni při dřívější objednávce telefonicky, by dceři dobře posloužila. Výklad, který mu dává dovolání, přiči se zřejmě vykládacímu pravidlu §u 914 obč. zák. Mimo to měla okolnost, že při sporné objednávce nedošlo k obdobnému projevu otcova souhlasu, jako při první, býti žalobkyni podnětem k pochybnostem, zda tu vůbec je, a bylo by bývalo proto jen samozřejmou opatrností (§ 1297 obč. zák.). kdyby si žalobkyně o něm byla opatřila přímým dotazem u žalovaného plné jistoty. Opomenuvši toho, nemůže následky své neprozíravosti svalovati na žalovaného.

Čís. 4814.

Pokud z nesprávné přípovědi peněžního ústavu, že nabízené vlastní akcie jsou bezpečné a výhodné, lze dovozovati neplatnost kupu akcií podle §§ů 870 a 871 obč. zák.

S hlediska §u 870 obč. zák. nezáleží na tom, zda omyl týkal se podstatného kusu smlouvy.

Ustanovení §u 871 obč. zák. nepředpokládá obmyslnost druhé strany. Stačí, že v čase smlouvy omyl objektivně zde byl.

(Rozh. ze dne 17. března 1925, Rv I 150/25.)

Žaloba Antonie D-ové, by bylo proti bance Č. zjištěno, že kupní smlouva uzavřená dne 27. července 1922 o 147 akciích žalované banky za 67.230 Kč mezi žalovanou bankou a Josefem D-em jménem žalující strany Antonie D-ové jest neplatnou, že žalovaná banka jest povinna vrátiti žalobkyni 67.230 Kč s 5% úroky z prodlení proti vydání 147 akcií žalované banky a proti navrácení 4410 Kč vyplacených z důvodu dividendy za tyto akcie za rok 1922, byla o b ě m a n i ž š í m i s o u d y zamítnuta.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc soudu prvé stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Žalobkyně uplatňuje neplatnost kupní smlouvy z důvodu lstivě vyvolaného neb aspoň druhou stranou způsobeného omylu podle §§ 870, 871 obč. zák. Podle skutkového zjištění nižších soudů byl manžel žalobkyně Josef D., když chlél dne 27. července 1922 jménem své manželky uložiti na její dvě vkladní knížky u žalované banky po 37.000 Kč, přemluven prokuristou žalované banky, by koupil 147 akcií této banky v ceně 67.230 Kč (v tehdejším kursu po 457 Kč), prokurista ujišťoval